Tussen koppensnellers en krokodillen

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Karien van Ditzhuijzen

Illustraties en coverontwerp: Anneke van de Langkruis

ISBN: 978-90-484-2392-7
NUR: 282

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Tussen KOPPENSNELLERS en KROKODILLEN

Karien
van Ditzhuijzen

Van deze auteur verscheen eerder:

Een mespuntje moeder, ISBN 978-90-484-1967-8

Elke dag regen

Het regende al een paar dagen aan een stuk. De tuin liep langzaam vol. Het water kwam bijna bij de rand van Lotte's laarzen. Aan regen was Lotte wel gewend. In de regentijd regende het elke dag in Sarawak. Meestal precies om drie uur, net als de school uitging. Maar nu leek het of de regen nooit meer zou stoppen. De tuin was een zwembad geworden.

Sarawak ligt op het eiland Borneo, vlak bij de evenaar. Zomer en winter heb je niet in de tropen. Heet is het er altijd. Zelfs in de droge tijd zweette Lotte zich plakkerig. En in de regentijd werd je nooit droog, hoe hard je ook boende met je handdoek. Nu was de regen gestopt maar de lucht bleef nat. Lotte stond op de oprit en keek omhoog. De zware grijze wolkendeken kon elk moment weer overstromen, dat zag ze zo. Ze stak de punt van haar laars een stukje het water in. Midden in het tuinzwembad stond het

speelhuisje. Daar zou ze droog zitten als de regen weer losbarstte. Voetje voor voetje waadde ze door het donkergroene water. Een natte plens stroomde haar laars binnen. Ze bleef stil staan, haar andere been stijf in de lucht. Het water was gevaarlijk, had mama gezegd. Vol enge beestjes, insecten. Misschien wel slangen. Niet met je blote voeten erin. Zou ze terug gaan of verder? Lotte was niet bang. En ze hád toch geen blote voeten. Maar mama meende het deze keer, dat zag Lotte in haar serieuze ogen. Lotte tuurde over het water. Nog maar een paar meter, dan was ze er.
In het huisje zou ze veilig zijn. Het huisje stond op palen. Papa had het huisje gemaakt, van de houten kisten waarin hun spullen op de boot hadden gezeten. Toen ze vanuit Nederland naar Sarawak verhuisden, omdat papa hier ging werken. De huizen van de Maleisiërs stonden ook op palen. Net als de oudere huizen in het kamp, en de school. Hoog en droog was je er, had papa gezegd. Beschermd tegen water, ongedierte en gevaarlijke beesten. Maar hun eigen huis was een nieuwe, lage bungalow. Onverstandig, vond Lotte. Ze kon er niet van slapen.
Maar nu bleek het huis veilig, als een eilandje lag het in de zwembadtuin. Het water bereikte de patio niet eens.

Lotte sliep weer als een zonnetje. Van gevaarlijke beesten lag Lotte niet wakker. Een nachtelijke bezoekje van een tijger, daar droomde ze van. Het was een spannende droom, maar leuk spannend, niet eng spannend. En kakkerlakken stoorden zich toch niet aan palen.
'Lotte, hé, Lotte!'
Ze schrok op van een stem achter zich.
'Dromer, wat sta je te doen?'
Het was Floor, Lotte's zus.
'Ik wil naar het huisje. Maar het water is te diep.'
Natuurlijk had Floor een plan. Bij de bijkeuken, achter het huis had ze kratten zien staan. Van de markt. Ze gingen ze snel halen. Lotte en Floor legden de kratten in het water, op hun kant.
Lotte voelde een drup op haar hoofd. 'Snel, het begint weer.'
Dikke druppels begonnen om hun heen in het water te droppen. Snel, krat voor krat, sprongen Lotte en Floor naar het huisje.
Net op tijd. Binnen hoorden ze de regen hard op het dak roffelen. Lotte keek uit het raam. Het water spetterde hoog op. Net of de druppels in het water dansten. Het ging steeds harder regenen, totdat je niet kon zien waar de regen eindigde en het water begon. Je kon de straat niet eens meer zien door het druppelgordijn.

Ook door het andere raam zag Lotte een muur van water. Ze wist dat de dijk er moest zijn, aan het einde, waar de tuin ophield. Daarachter een strook kreupelhout. Liep je er doorheen dan kwam je bij het strand. Lotte's mooiste plek, de beste voor avonturen. Maar met een dansend zwembad in de tuin had je geen strand nodig.

'Lotte, Floor, wa tijn tullie?'
Pim kwam aangelopen, met zijn laarzen, over de oprit. Onder een grote paraplu. De oprit maakte een brug vanaf de straat naar het huis.
'Ik ook huisje!'
'Nee,' zei Floor, 'je bent te klein, je mag er niet in.'
Het eerste krat lag voor Pim's korte beentjes veel te ver weg.
Dapper stapte hij een stukje het water in.
'Als je water in je laarzen krijgt komen er insecten, bacteriën en enge dingen bij je voeten,' plaagde Lotte.
'Pff, ik nie bang,' riep Pim.
'En als je sokken nat worden, wordt mama boos,' zei Floor.
Pim stampte boos op het water. Pets. Nog een pets. Toen rende hij door het opspattende water naar het huisje. Binnen goot hij zijn laarzen leeg.
'Pim! Je maakt het hele huisje nat,' riep Lotte.